

[Lyskolt Hansen.]

ved det forslag, der ligger på bordet nu, har draget lære af de erfaringer, man har gjort med de nye tilskudsformer under egnsudviklingsloven, og prøver at føre nogle af disse principper over i Finansieringsinstituttet, fordi det har vist sig, at det er former, der er attraktive for det erhvervsliv, som vi gerne vil have til at investere. Den fordel, som har været mest attraktiv i egnsudviklingsloven, er den lave rente, og derfor tror jeg, det er rigtigt, at man overfører den lave rentes princip — lav rente i gåseøjne måske, men alligevel lav rente i forhold til markedsrenten — på de lån, der fremtidig, hvis lovforslaget går igennem, vil kunne ydes af Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk. Da denne kapital på 100 mill. kr., som staten indskyder, ikke skal forrentes, vil det sige, at man kan give en betydelig nedsættelse af renten af de lån, der af den øvrige kapital kan optages i henhold til Finansieringsinstituttets regler, og det vil sige, at kapital efter denne bestemmelse vil kunne udlånes til en rente, der kan variere vel fra 7½ pct. op til 8½ pct., alt efter hvordan kurserne er på obligationerne ude på det frie marked.

Man vil nok synes, at et beløb på 100 mill. kr. ikke er ret stort set i relation til industrielle investeringer, men kendsgerningen er jo altså, at der kan optages obligationslån på 500 mill. kr. ud over dette beløb. Ministeren siger helt klart, at han påregner, at hvis der kun bliver optaget obligationslån på ca. 300 mill. kr., så man i alt kommer op på 400 mill. kr., vil man kunne holde renten netop på disse 7½ pct. eller måske lidt højere. Jeg synes, at det er meget fornuftigt, at man gør det på denne måde, for dermed sker der altså det, at det i virkeligheden er et betydelig større beløb, der stilles til rådighed for det erhvervsliv, som vi gerne skal have til at investere.

Jeg synes også, man skal tage i betragtning, som det også fremgår af den beretning, vi har fået fra instituttet, at de 162 lån, der er ydet fra 1. januar til 1. november 1972 til et samlet beløb af i alt 130 mill. kr., har bevirket, at der er foretaget investeringer for i alt 358 mill. kr., altså faktisk en tredobling af det beløb, som er stillet til rådighed i form af lån, og hvis der sker en tilsvarende afsmittende virkning ved det her,

således at man kan regne med, at 2½-3 gange det beløb, der lånes, investeres, så er det, som lovforslaget er udformet, således, at det beløb, som lyder så beskedent, men som altså nok vil komme til at dreje sig om en kapital på 400 mill. kr., der fordeles over 8 år, vil give en årlig udbetaling på omkring 90 mill. kr. til den lave rente. Men med affødte investeringer, medfølgende investeringer, vil det blive en årlig investeringsforøgelse på ca. 200-250 mill. kr. Lagt sammen med det beløb, der ydes over egnsudviklingsloven, er det noget, der virkelig vil have afgørende betydning for dansk erhvervsliv, og som virkelig vil give mulighed for, at vi når det, som vi gerne vil her, nemlig udnytte den virkelig gode konjunkturudvikling, vi ser verden over, til gavn for dansk erhvervsliv og også udnytte vore muligheder på det store, åbne fællesmarked, vi nu kommer ind i, således at vi virkelig kan få en eksportfremgang, som tæller, og som har det formål for os i hvert fald at skabe ny beskæftigelse og forøgelse af levestandarden.

Jeg tror, det er rigtigt, at man som anvist i forslaget klart fastslår, hvilke formål disse lån kan ydes til. Det vil sige, at det ikke alene bliver lån, der ydes med en lav rente, men også en risikovillig kapital, der stilles til rådighed, og det synes jeg nok er værd at understrege, for det er jo egentlig det, erhvervene har vanskeligst ved, at få en risikovillig kapital, når de har behov for den. Det får man her, fordi der er denne klare bestemmelse om, at tab på disse lån bæres for tre fjerdedele vedkommende over statens indskudte kapital, og jeg anser det for noget meget vigtigt.

Men jeg vil gerne sige, at dette forslag er et vigtigt led, men også kun ét led på tilsvarende måde som egnsudviklingsloven i en helt bevidst socialdemokratisk erhvervspolitik, der altså har det mål at øge beskæftigelsen og levestandarden. Men skal det mål nås, må vi gå videre, ikke mindst med en langsigtet erhvervspolitik, med en ændret ressourcefordeling mellem den private sektor og den offentlige sektor, med en ændring af strukturudviklingen i erhvervslivet og ikke mindst med en mere hensigtsmæssig anvendelse af vore sparsomme kapitalressourcer, således at eksporterhvervene får en særlig stærk placering i erhvervsbilledet. Dette forslag er et godt skridt på vejen, og